

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 406/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti STOLAMED, s. r. o., Konventná 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MOBdo 6/2012 z 30. apríla 2014 o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti STOLAMED, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti STOLAMED, s. r. o., Konventná 7, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou

I. U. S. JUDr. Katarína Marková s. r. o., Námestie M. Benku 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Marková, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Obdo 6/2012 z 30. apríla 2014 o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní.

Právna zástupkyňa prípisom doručeným ústavnému súdu 19. júna 2015 oznámila ústavnému súdu, že *„ku dňu 12. 06. 2015 došlo k ukončeniu právneho zastúpenia sťažovateľa: STOLAMED, s. r. o., IČO: 44 876 530, našou advokátskou kanceláriou vo veci Sťažnosti (proti Uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. apríla 2014, spis. zn. 4 M Obdo 6/2012) vedenej na Ústavnom súde pod vyššie uvedeným evidenčným číslom a týmto nám zanikla aj plná moc udelená sťažovateľom v predmetnej veci“*.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke ako žalovanej v konaní o zaplatenie sumy 20 388,10 € s príslušenstvom, vedenej Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 2 Cb 25/2011 podal proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 445/2011 z 2. mája 2012 generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 M Obdo 6/2012 z 30. apríla 2014 rozhodol o mimoriadnom dovolaní tak, že konanie o ňom zastavil.

Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže *„sa dostatočne (a zodpovedajúc realite) nevysporiadal s dôvodmi a právnym posúdením odôvodňujúcimi mimoriadne dovolanie, jeho prípustnosť...“*. Sťažovateľka vo vzťahu k tejto námietke v sťažnosti konštatuje, že *„podľa dovolacieho súdu je nesporné, že sťažovateľ mohol pred podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania dosiahnuť ochranu svojich práv*

a zákonom chránených záujmov inými právnymi prostriedkami - podať riadne dovolanie s poukazom, že v konaní došlo k vadám konania v zmysle ust. § 237 OSP...“.

Podľa sťažovateľky však „dovolací súd sa buď nedostatočne (z nedbanlivosti) oboznámil s obsahom samotného mimoriadneho dovolania, alebo ho (účelovo) interpretoval len sčasti, aby mohol rozhodnúť tak, že sa k skutkovým a ani právnym okolnostiam veci samej nebude musieť ani vyjadrovať a ani sa nimi bližšie zaoberať. Dovolací súd si totiž svojvoľne osvojil argumentáciu Generálneho prokurátora SR, ktorá sa však v predmetnom mimoriadnom dovolaní takto neuvádza... Generálny prokurátor SR podal predmetné mimoriadne dovolanie..., a to nakoľko na základe Podnetu na podanie mimoriadneho dovolania Sťažovateľa... zistil, že... rozsudkami konajúcich súdov bol porušený zákon, nakoľko súdy svojím postupom žalovanému (Sťažovateľovi) odňali možnosť pred súdom konať (skutkovo a právne nevyhodnotili procesnú obranu žalovaného uplatnenú jeho tvrdením o existencii pohľadávky voči žalobcovi), ako aj tým, že súdy vec nesprávne právne posúdili... Odôvodnenie riadneho dovolania tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolacím dôvodom len vtedy, ak prípustnosť (riadneho) dovolania vyplýva z ust. § 238 ods. 1 až 3 OSP, čo v danom prípade nebolo dané...“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MOBdo 6/2012 zo dňa 30. 04. 2014 vo výroku o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní (prvý výrok uznesenia) došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu Sťažovateľa v zmysle článkov 46 ods. 1 Ústavy SR, § 1 ods. 1 a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Výrok Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Obdo 6/2012 zo dňa 30. 04. 2014 o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní (prvý výrok uznesenia) sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa, a to v sume 284,08 eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa JUDr. Kataríne Markovej.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľka špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu (porušenie čl. 37 ods. 2 listiny, zbytočné prietahy v súdnom konaní) považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré malo spočívať v tom, že najvyšší súd v posudzovanej veci konanie

o mimoriadnom dovolaní zastavil z dôvodu, že sťažovateľka pred podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi nepodala (riadne) dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a teda nevyčerpala všetky opravné prostriedky voči rozsudkom, ktoré boli napadnuté mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora. S takýmto rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a vyslovuje presvedčenie, že *„nebol oprávnený podať (riadne) dovolanie, a to nakoľko tvrdenie vád podľa § 237 OSP samo o sebe nezakladá prípustnosť (riadneho) dovolania a nakoľko neboli splnené ani okolnosti /podmienky/ dôvody podľa ust. § 238 OSP pre dovolací dôvod, že napadnuté rozhodnutia konajúcich súdov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení...“*.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd [čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01)].

Ústavný súd nie je vzhľadom na svoje ústavné postavenie zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z ústavného postavenia ústavného súdu a jeho funkcií možno vyvodiť, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03). Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a či ho najvyšší súd akceptovateľným a udržateľným spôsobom zdôvodnil.

Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorého úvodnej časti sa uvádza:

«Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 2 Cb/25/2011-118 zo dňa 12. 09. 2011 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 20 388,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 16 910,21 Eur od 15. 05. 2010 až do zaplatenia a zo sumy 3 477,89 Eur od 22. 10. 2010 až do zaplatenia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému domáhal peňažného plnenia na základe uzavretej zmluvy o dielo zo dňa 27. 10. 2009. Žalobca pre žalovaného uskutočnil stavebné práce na stavbe evidovanej na LV č. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], v rámci stavebného diela označeného ako „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobný návrh je dôvodný, čo do základu aj výšky... Právny vzťah medzi účastníkmi konania bol založený na základe zmluvy o dielo, ktorá síce bola uzatvorená medzi

združením [REDACTED], so sídlom [REDACTED], avšak z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uvedené IČO, daňové identifikačné číslo, ako aj podpis na zmluve sú totožné s IČO žalobcu - [REDACTED], živnostníka, ktorý podniká ako fyzická osoba s obchodným menom [REDACTED], s miestom podnikania [REDACTED], čo vyplynulo zo živnostenského listu vydaného Obvodným úradom v Ružomberku dňa 25. 03. 2009. I napriek skutočnosti, že žalobca nebol priamo v zmluve označený ako zhotoviteľ diela, uvedené združenie konalo práve prostredníctvom neho, pričom ak uzavrel zmluvu aj člen združenia, bol s poukazom na ust. § 835 ods. 2 Občianskeho zákonníka oprávnený dať sám vo svojom mene žalobu proti žalovanému. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok aktívnej, vecnej legitímácie na strane žalobcu, okresný súd tento argument považoval za nedôvodný a uzavrel, že žalobca je aktívne vecne legitímovaný na dané konanie. Ak došlo aj k nesprávnemu označeniu zmluvnej strany na strane zhotoviteľa diela, tento nedostatok nemá za následok neplatnosť zmluvy. Ďalej mal prvostupňový súd za to, že žalovaný svojim prejavom vôle záväzok titulom zostatku neuhradených faktúr uznal. V priebehu zhotovovania diela boli vykonávané kontroly (vid' zápisy v stavebnom denníku) a žalovaný nenamietal rozsah vykonaných prác, ani kvalitu prác. Pokiaľ žalovaný vzniesol vzájomný návrh titulom uplatnenia si zmluvnej pokuty vo výške 29 572,76 Eur za 212 dní omeškania žalobcu so zhotovením diela, tento úkon žalovaného okresný súd považoval za uznanie uzatvorenej zmluvy o dielo, keďže si žalovaný uplatnil voči žalobcovi zmluvnú pokutu, uznal platnosť uzavretej zmluvy o dielo a bol povinný plniť žalobcovi aj zvyšok dlžnej sumy za zhotovené dielo. Vzájomný návrh žalovaného okresný súd vylúčil na samostatné konanie vzhľadom ku skutočnosti, že ohľadom tohto vzájomného návrhu bude potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by prekračovalo rozsah dokazovania potrebného v konaní o nároku žalobcu.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil...

V odôvodnení uviedol, že vo vzťahu k jednotlivým odvolacím dôvodom žalovaného sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. K odvolaciemu dôvodu žalovaného o nedostatku aktívnej, vecnej legitímácie žalobcu uviedol, že tento nebol relevantný. Žalobca bol oprávnený z takto uzavretej zmluvy aj sám uplatňovať nároky za aplikácie ust. § 835 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K úplnosti uviedol, že právny úkon

zmluvu o dielo uzatváral žalobca, a pokiaľ v nej boli doplňujúce údaje, že vystupuje ako člen združenia, táto skutočnosť nemohla niest' so sebou dôsledok, ktorý uvádzal žalovaný, a to, že zmluvu o dielo uzavrel nespôsobilý subjekt. Krajský súd ďalej uviedol, že rovnakým spôsobom je potrebné posudzovať aj jednotlivé faktúry, ktorými žalobca účtoval cenu vykonávaného diela. Komplexne v celom obsahu pri posúdení faktúr nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že faktúry sú vystavené neexistujúcim subjektom, pretože treba vychádzať nielen z označeného dodávateľa v predmetných faktúrach, ale aj z údajov, ktoré vyplývali z odtlačku pečiatky umiestnenej za dodávateľa - zhotoviteľa, z ktorých bolo nepochybné, že faktúry vystavoval [REDAKOVANÉ] - žalobca ako člen združenia s uvedením IČA žalobcu [REDAKOVANÉ].

Podľa názoru krajského súdu nebol relevantný ani odvolací dôvod žalovaného o nedostatočne zistenom skutkovom stave, pretože k vykonaniu dôkazov označených žalovaným by bolo nevyhnutné mať preukázané uplatnenie zodpovednostného nároku žalovaným vo vzťahu k žalobcovi v súvislosti s vykonávaním diela, čo však žalovaný neuskutočnil v zmysle dôkazného stavu zisteného okresným súdom, ktorým bol krajský súd podľa ust. § 213 ods. 1 O. s. p. viazaný, pretože nebola preukázaná žiadna z výnimiek uvedených v odsekoch 2 až 7 ust. § 213 O. s. p. Ďalej odvolací súd konštatoval, že podľa rovnakých zásad, princípov ako pri uzavretej zmluve o dielo a vystavených jednotlivých faktúrach žalobcom, bolo nevyhnutné hodnotiť písomný úkon uznania žalovaným, ktorý bol adresovaný žalobcovi, keďže opäť bol v tejto listine zo dňa 08. 12. 2010 na č. l. 78 spisu, žalobca identifikovaný aj odtlačkom pečiatky ako člen združenia s uvedením IČA. Žalovaný jasne vyjadril vôľu uznať určitý záväzok, ktorý bol identifikovaný tak číslami faktúr, ako aj dlžnou sumou, a preto správne postupoval okresný súd, pokiaľ z tohto uznania záväzku žalovaným voči žalobcovi vychádzal. Nepochybné z ust. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva hmotno-právna domnienka existencie uznaného záväzku. Pokiaľ nie je preukázaný opak, má sa za to, že v uznanom rozsahu záväzok existoval. Uznanie vykonané žalovaným dňa 08. 12. 2010, malo zákonné náležitosti. Na základe výsledkov dokazovania k vyúčtovanému plneniu podľa zmluvy o dielo žalovaný nepreukázal, že by uplatnil právne relevantným spôsobom zodpovednostný nárok voči žalobcovi (§ 564 v spojení s ust. § 436 až § 441 Obchodného zákonníka), čo bol základný predpoklad k tomu, aby sa mohlo viesť dokazovanie o vadnosti účtovaného plnenia, prípadne v rovine obrany jeho nevykonania

v požadovanom rozsahu. Ak takýto základný predpoklad tu absentoval, tak nebolo možné pristúpiť ani k dokazovaniu výsluchom svedkov a k posudzovaniu prác, ktorých cena tvorila predmet súdneho konania. Krajský súd sa rovnako ako aj okresný súd oboznámil s posúdením prác vykonaných žalobcom, ktoré uskutočnila spoločnosť [REDACTED]. Taktiež námietka odvolateľa, týkajúca sa vylúčenia vzájomného návrhu na samostatné konanie, nie je opodstatnená. Podľa § 202 ods. 4 O. s. p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Vylúčenie vzájomného návrhu na samostatné konanie je takýmto rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania, za tohto procesného stavu preto krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby vyhodnocoval postup a následné rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol vzájomný návrh žalovaného vylúčený na samostatné konanie.

Krajský súd ako súd odvolací zdôraznil, že pre posúdenie predmetnej odvolacej právnej veci boli podstatné a rozhodné skutočnosti a dôkazy, ktoré vychádzali z vykonaného dokazovania pred okresným súdom, a preto pokiaľ žalovaný vzájomným návrhom voči žalobcovi uplatnil zmluvnú pokutu vo výške 29 572,76 Eur, tak v rámci tohto samostatného konania, sa okresný súd bude zaoberať trvaním zmluvy o dielo, jej ukončením, ako aj konkrétnym termínom splnenia diela ako celku prípadne jeho časti.»

Najvyšší súd v ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje na obsah mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, podľa ktorého „postupom oboch súdov bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, t. j. skutkovo a právne nevyhodnotili procesnú obranu žalovaného uplatnenú v jeho tvrdení o existencii pohľadávky voči žalobcovi, ako aj tým, že vec nesprávne právne posúdili (§ 243f ods. 1 písm. a/ a c/ O. s. p.).

Podľa § 97 ods. 1 O. s. p. žalovaný môže za konania uplatniť svoje práva proti žalobcovi i vzájomným návrhom. Podľa § 97 ods. 2 O. s. p. vzájomný návrh môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak by tu neboli podmienky pre spojenie vecí.

Podľa § 98 O. s. p. vzájomným návrhom je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len pokiaľ navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil navrhovateľ. Inak súd posudzuje taký prejav len ako obranu proti návrhu.

Žalovaný tvrdil, že za predpokladu, že zmluva o dielo z 27. októbra 2009 je platným právnym úkonom, potom má voči žalobcovi pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty, na základe totožnej zmluvy, vo výške 29 572,76 Eur. Z kontextu, v ktorom žalovaný pred súdom predniesol tvrdenia o existencii jeho pohľadávky voči žalobcovi vyplýva, že a) žalovaný pohľadávku žalobcu neuznáva ani do základu, ani čo do výšky a ak sa súd s touto obranou stotožní, žalovaný zaplatenie zmluvnej pokuty nežiada (ak je zmluva o dielo neplatná, nárok na zmluvnú porotu nevznikol), b) ak súd vyhodnotí zmluvu o dielo ako platnú, avšak pohľadávku žalobcu ako nedôvodnú (preto, že práce neboli vykonané vo fakturovanom rozsahu), žiada žalovaný zaplatenie zmluvnej pokuty (nárok na zmluvnú pokutu vznikol na základe platnej zmluvy o dielo) - ide tu o fakultatívne uplatnený vzájomný návrh, c) ak súd vyhodnotí pohľadávku žalobcu ako dôvodnú, bráni sa žalovaný existenciou jeho vzájomnej pohľadávky voči žalobcovi.

Z uvedeného vyplýva, že vylúčenie vzájomného návrhu súdom prvého stupňa bolo nielen zjavne nevhodné z dôvodu nehospodárnosti konania (nároky z totožnej zmluvy medzi totožnými účastníkmi), ale aj nezákonné. Súd sa dopustil nesprávnej interpretácie ustanovenia § 97 ods. 2 a § 98 O. s. p. Správna interpretácia uvedených ustanovení je, že súd nemôže vylúčiť na samostatné konanie pohľadávku uplatnenú žalovaným, ak žalovaný uplatňuje vzájomný návrh iba fakultatívne (pre prípad, že sa žalovaná pohľadávka ukáže ako nedôvodná), teda ak jedným z možných cieľov žalovaného je aj kompenzačná obrana proti žalovanej pohľadávke (pre prípad, že sa žalovaná pohľadávka ukáže ako dôvodná).

Nesprávnou interpretáciou uvedených ustanovení a vylúčením vzájomného návrhu na samostatné konanie došlo k procesnej situácii, kedy sa konajúce súdy odmietli zaoberať procesnou obranou žalovaného, teda odmietli vyhodnotiť skutkové a právne dôvody tvrdené žalovaným, ktoré, ak by sa ich pravdivosť preukázala, by mali za následok zánik pohľadávky žalobcu započítaním. Obrana započítaním je rozpoznanou a prípustnou obranou, ktorá vyplýva nielen zo zákonnej úpravy (§ 98 O. s. p.), ale je súčasťou práva na spravodlivý proces. Ak aj súd prvého stupňa (nesprávne) vylúčil vzájomný návrh na samostatné konanie, nezbavilo ho to procesnej povinnosti zaoberať sa procesnou obranou žalovaného, spočívajúcou v tvrdení o existencii vzájomnej pohľadávky. Súd mal skutkovo a právne vyhodnotiť, či sú splnené predpoklady na kompenzáciu.

Tým, že sa súd odmietol zaoberať procesnou obranou žalovaného, spočívajúcou v tvrdení o existencii vzájomnej pohľadávky, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a konanie zaťažil procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Ak mal súd pochybnosti o tom, či žalovaný uplatnil vzájomný návrh iba fakultatívne, či už pre prípad, že sa žalobou uplatnená pohľadávka ukáže ako dôvodná čo do základu, alebo pre prípad, že sa jeho vzájomná pohľadávka neskonzumuje kompenzačnou obranou proti žalovanej pohľadávke, mal správne vyzvať žalovaného na odstránenie väd podania postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p.“.

V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd po preskúmaní podmienok konania o mimoriadnom dovolaní svoj právny záver spočívajúci v zastavení konania odôvodňuje takto:

„Podľa § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor...

Citované ustanovenie vymedzuje (nad rámec podmienok konania v prvom stupni odvolacieho konania a tiež konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podávaných účastníkmi konania) ďalšie tri podmienky konania, ktorých splnenie zákon vyžaduje práve v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Prvou z týchto podmienok je okolnosť porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu, druhou požiadavka na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a treťou nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami. Pretože všetky uvedené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.

Mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení, vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 Ústavy SR), ako aj

z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými v čl. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Ak jeden z účastníkov občianskeho súdneho konania nevyužije svoje právo na účinné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu, hoci mu v tom nebránili dôležité, resp. závažné dôvody (čím realizuje svoje procesné dispozičné právo zdržať sa, resp. nevyužiť možnosť □ podať riadny či mimoriadny opravný prostriedok), právna istota druhého účastníka, spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie, nemôže byť narušená inštitútom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 02. 05. 2012, č. k. 13 Cob/445/2011, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý sa stal právoplatným 17. 05. 2012.

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V prejednávanej veci nenastala žiadna z okolností predvídaných v § 238 O. s. p., a preto dovolanie podľa § 238 O. s. p. v danej veci nebolo prípustné. ...

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie s poukazom na porušenie ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. s odôvodnením, že vylúčenie vzájomného návrhu súdom prvého stupňa na samostatné konanie bolo nielen zjavne nevhodné z dôvodu neehospodárnosti konania (nároky z totožnej zmluvy medzi totožnými účastníkmi), ale aj nezákonné. Mal za to, že súd sa dopustil nesprávnej interpretácie ustanovenia § 97 ods. 2 a § 98 O. s. p., ktorá zakladá možnosť namietat' vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa postupom súdu účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred, súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci vysloveným v napadnutom rozhodnutí.

V náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 307/2012 ústavný súd riešil otázku prípustnosti mimoriadneho dovolania v prípadoch, kedy účastník konania mohol využiť svoje právo podať riadne dovolanie podľa príslušných ustanovení O. s. p. Z jeho záverov jednoznačne vyplýva, že mimoriadne dovolanie je neprípustné, ak účastník mohol podať riadne dovolanie.

Je nesporné, že účastník konania mohol pred podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania dosiahnuť ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov inými právnymi prostriedkami - podať riadne dovolanie s poukazom, že v konaní došlo k vadám konania v zmysle § 237 O. s. p. Žalovaný podaním riadneho dovolania mohol bez ďalšieho dosiahnuť prejednanie veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Z obsahu spisu nevyplývajú žiadne objektívne prekážky, ktoré by žalovanému znemožňovali využitie tohto opravného prostriedku. Nebola preto splnená zákonná podmienka konania o mimoriadnom dovolaní, a to, že jeho podanie vyžaduje ochrana práv žalovaného, v dôsledku nevyžitia iných prostriedkov nápravy.“

V súvislosti s kľúčovou námietkou sťažovateľky ústavný súd upriamuje jej pozornosť na to, že už v konaní o súlade napadnutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s ústavou uznesením sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 19. júla 2000 vyslovil právny názor, podľa ktorého mimoriadne

dovolanie možno považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to ale dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor, a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Inak, ako to potvrdzuje aj zákon, pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie platí tá istá procesná úprava, ako to je pri dovolaní podanom účastníkom konania (§ 242 až 243c OSP), kde sa síce ustanovuje primerané použitie ustanovení o dovolaní, ale v podstate ide o ich priame použitie.

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa mal dopustiť súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 OSP. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f OSP (PL. ÚS 57/99).

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je však prípustná iba subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov [s výnimkou dovolania - § 243f ods. 2 písm. c) OSP] alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, ale jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. ÚS 57/99).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je právny názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho

opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými v čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Prax ukázala, že judikatúra ústavného súdu zaoberajúca sa problematikou prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora sa premietla aj do rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu týkajúcej sa preskúmania splnenia všeobecných procesných podmienok na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009, v ktorom sa uvádza:

„Podľa názoru dovolacieho súdu ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva, najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol účinne využiť. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu, a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti. Ak jeden z účastníkov občianskeho súdneho konania nevyužije svoje právo na účinné podanie opravného

prostriedku proti rozhodnutiu súdu, hoci mu v tom nebránili dôležité, resp. závažné dôvody (čím realizuje svoje procesné dispozičné právo zdržať sa, resp. nevyužiť možnosť podať riadny či mimoriadny opravný prostriedok), právna istota druhého účastníka, spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie, nemôže byť narušená inštitútom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.“

Podľa judikatúry najvyššieho súdu súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora musí v každej veci posúdiť, či zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie boli splnené. Pritom je aj viazaný dôvodmi uvedeným v mimoriadnom dovolaní (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. M-SždoV 3/00 z 1. mája 2001), pričom opomenutie využitia mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) účastníkom konania nemožno nahradiť mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora, ktorý má iný účel a podmienky (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MObdov 2/2011 z 1. januára 2013).

K posudzovanému problému zaujal ústavný súd zásadný postoj vo svojom zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. ÚS 3/2015-22 z 18. marca 2015, v ktorom k prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora uviedol:

„Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Obdobne najvyšší súd v spoločnom stanovisku občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia č. 94 z 20. októbra 2015 k prípustnosti mimoriadneho dovolania v zmysle § 243e až 243j OSP uviedol, že *„Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka konania je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne*

spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“.

Citované stanoviská ústavného súdu a najvyššieho súdu reflektujú aj relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva; pozri napr. Brumarescu proti Rumunsku z roku 1999, Ryabykh proti Rusku z roku 2003, Sutyazhnik proti Rusku z roku 2009, Roseltrans proti Rusku či Kutepov a Anikeyenko proti Rusku z roku 2005, Tripon proti Rumunsku z roku 2008, Cornif proti Rumunsku z roku 2007, Andullayev proti Rusku z roku 2010). Európsky súd pre ľudské práva vo vzťahu k Slovenskej republike opätovne zdôraznil požiadavky prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov vo veciach DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o. proti Slovenskej republike a COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike z roku 2015.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že dovolací súd pri posudzovaní splnenia podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania postupoval nielen v súlade s vlastnou judikatúrou, ale aj s judikatúrou ústavného súdu. Najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd svoje rozhodnutie o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní náležite a presvedčivo odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP, čím zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala, preto jeho závery v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sa najvyšší súd odchýlil od predstáv a očakávaní sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne napr. II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež čl. 36 ods. 1 listiny) a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016